Από τον σΑτΥρΟπΡόΚο

– Έμαθα, σχεδόν από πρώτη πρόκα, ότι στις ΗΠΑ είναι πολύ της μόδας κάτι νέες φιλεργατικές απόψεις οι οποίες σίγουρα θα βρουν υποστηρικτές σε όλο τον κόσμο, στους επιχειρηματικούς, και όχι μόνο, κύκλους.

– Σύμφωνα, λοιπόν, με τις φιλεργατικές αυτές απόψεις ο κάθε εργοδότης έχει το δικαίωμα-τώρα ποιος του το έδωσε, κανένας Θεός δεν ξέρει- να απασχολεί όσο θέλει έναν εργαζόμενο χωρίς την υποχρέωση να τον πληρώνει.

– Ο εργαζόμενος πρέπει να νιώθει ευγνωμοσύνη και να αισθάνεται τυχερός μόνο και μόνο επειδή δουλεύει, ανεξάρτητα αν πληρώνεται ή όχι, γιατί έτσι προστατεύεται από την κατάθλιψη της ανεργίας.

– Η προσφορά εργασίας στον εργοδότη πρέπει να είναι η μοναδική πηγή χαράς και ηρεμίας χωρίς να συνοδεύεται υποχρεωτικά από κάποια αμοιβή. Εργασία με αμοιβή θεωρείται ιδιοτέλεια.

– Ο εργαζόμενος δεν έχει κανένα απολύτως δικαίωμα διότι στον κόσμο αυτό δεν μπορεί και δεν πρέπει να έχουν οι εργαζόμενοι δικαιώματα. Αυτή είναι η μοίρα τους. Ο εργοδότης είναι ο κύρης και αφέντης του.

– Μιλάνε απροκάλυπτα-από ποιον να κρυφτούν άλλωστε-για επιστροφή στη δουλεία με το επόμενο βήμα να είναι ο χαλκάς στο πόδι, στο χέρι και στο λαιμό.

– Σάμπως παρόμοιες απόψεις και πρακτικές δεν συναντάμε εδώ και αρκετά, πάνω από πέντε, χρόνια και στη χώρα μας; Εσκεμμένα κατηγορούσαν τον δημόσιο τομέα την ώρα που στον ιδιωτικό τομέα επικρατούσε μπάχαλο.

– Να μιλήσουμε για τα πεντάμηνα και τα οχτάμηνα ή μήπως για τις συμβάσεις(;) που ανανεώνονται κάθε μήνα; Να μιλήσουμε για τα 200 και 300 ευρώ; Ή μήπως για τα οκτάωρα που γίνονται απλήρωτα 10ωρα και 12ωρα;

– Ή μήπως να πούμε για τους εργαζόμενους που τους οφείλονται μισθοί δεκάδων μηνών; Προτιμάτε, ίσως, την ανασφάλιστη εργασία που υπήρχε ανέκαθεν στον ιδιωτικό τομέα και τώρα αποτελεί, πλέον, τον κανόνα;

– Αλλά και η εθελοντική εργασία, ακόμη και μαθητών που καθαρίζουν δρόμους και παραλίες αποκτώντας, τάχαμου, περιβαλλοντική συνείδηση ή εκπαιδευτικών αλά Λοβέρδου ή φαντάρων αλλά Κουράκη τι είναι;

– Πριν λίγες μέρες ένας εργαζόμενος στο δημόσιο υποστήριζε ότι ο μισθός των 300 ευρώ είναι καλύτερος από την ανεργία. Για μένα αυτό αποτελεί σημάδι ότι η δουλοποίηση βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη.

– Θα μου πείτε τώρα, τι σχέση έχουν όλα αυτά με το δημοψήφισμα; Για όποιον πιστεύει ότι το δημοψήφισμα, όπως και το εκλογικό ποσοστό, στέλνει κάποιο μήνυμα, νομίζω πως έχουν.

– Ένα ΝΑΙ, σημαίνει αποδοχή της συνέχισης της μετατροπής μας σε σκλάβους. Ένα ΟΧΙ, σημαίνει τη μη αποδοχή.

– Φτάνει το ΟΧΙ ενός δημοψηφίσματος; Ποτέ δεν έφτανε, όπως δεν φτάνουν και τα εκλογικά ποσοστά ακόμα-ακόμα και η συμμετοχή σε μια εκλογική διαδικασία.

– Άλλωστε, με εκλογές κυβέρνησε ο Καραμανλής, ο Παπανδρέας, ο .....κης, ο Σημίτης, ο άλλος Καραμανλής, ο Γιωργάκης, ο Σαμαράς και τώρα ο Τσίπρας. Ειδικά για τον τελευταίο, αν και νικητής δεν κατάργησε τα μνημόνια.

– Τέλος, ακούγοντας κι εγώ τον εκπαιδευμένο από το ΔΝΤ δημοσιογράφο, έτρεξα με τις σαγιονάρες και τις πυτζάμες σε ένα ΑΤΜ. Δεν υπήρχε ψυχή. Κάνω να βάλω την κάρτα κι ακούγεται μια φωνή από το μηχάνημα: Μπεεεε!

– Κάνω έτσι στη διπλανή βιτρίνα και βλέπω ότι απέκτησα τη μορφή προβάτου. Παίρνω τα 20 ευρώ από ΑΤΜ, δεν είχα και άλλα, και γυρνάω τρέχοντας στο σπίτι.

– Πιάνω την TV με το Μπάμπη, την Όλγα, τον Παύλο, **το Γιάννη** και τους πάω στην αποθήκη. Μπαίνω στο fc και βλέπω ανάρτηση του κυρίου Ρουβά με πολιτικό περιεχόμενο. Κάτι σαν πολιτικό διάγγελμα.

– Προφανώς, όχι μόνο δικαιούται αλλά και επιβάλλεται ο καθένας να έχει πολιτική άποψη. Λίγο με τη στιγμή που επέλεξε ο κύριος Ρουβάς, να μας πει την άποψή του έχω ένα

θέμα. Ποτέ δεν είναι αργά. Θα δούμε κι άλλους.

– Αν τελικά η θεσμοτρόικα δεχτεί, μετά το διάγγελμα Τσίπρα, την πρόταση της ελληνικής πλευράς που διαφέρει κατά μερικά δις από τη δική της και αποδειχτεί ότι το παιχνίδι είναι σικέ, θα δώσω τις πρόκες μου για ανακύκλωση.